

Posudek oponenta bakalářské práce

Denisa Vesecká

Vila Miroslava Zátky, Husova 11

Filozofická fakulta JU, Ústav estetiky a dějin umění

Bakalářská práce Denisy Vesecké pojednává o jedné z významných staveb funkcionalismu v Českých Budějovicích. Zájemce o tuto problematiku snad může poněkud překvapit název předkládané kvalifikační práce, který namísto lokalizace do krajského města uvádí pouze ulici a orientační číslo.

Rodina Zátků byla od přelomu 19. a 20. století jednou z nejvlivnějších českých rodin v Budějovicích, a to v různých oborech lidské činnosti. Ačkoliv postupně vznikají historické a kulturně-historické texty k její historii, skutečně odborné a důstojné současné zpracování významu rodu Zátků pro dějiny, obraz a rozvoj krajského města od počátku 20. století až do dnešní doby dosud citelně schází. Jediným souhrnným literárním pramenem tak dosud zůstává již téměř sedmdesát let stará práce Jana Muka. Bylo by tedy více než vhodné, aby se podobné kvalifikační práce, jako je tato předkládaná, mohly stát střípky budoucího celku mozaiky o dějinách tohoto rodu.

Obsah bakalářské práce je sice neobvykle členitý, takže v mnoha případech se na jedinou stránku vešly až tři velmi krátké podkapitoly třetího stupně, na druhou stranu i to může přispět k lepší orientaci čtenáře v textu a poskytuje mu to představu o struktuře autorčina uvažování i výkladu. Přesto nemusí být systém řazení jednotlivých kapitol zcela zřejmý. To je případ osmé kapitoly, která až po rozboru Zátkovy vily čtenáře seznamuje s vilovou architekturou v Českých Budějovicích a jižních Čechách na přelomu 19. a 20. století a pak až do roku 1945. Tato kapitola působí nejen nadbytečně, neboť se nijak přímo neváže k hlavnímu tématu práce, ale je navíc napsána poněkud nepřehledným až zmatečným způsobem. Ostatně již v jejím názvu je příznačná chyba, která charakterizuje celkovou relativně nízkou jazykovou a stylistickou úroveň textu kvalifikační práce („České Budějovice a jeho architektura [...]“) Tu bohužel ještě posilují chyby či překlepy ve vlastních a místních jménech (Jindřich x Jiří Kumpošt, Stuttgart x *Stuttgard* atp.). Některé věty někdy nedávají smysl, protože jsou nedokončené, slova se v nich opakují atd. Neobratnost autorky ve vyjadřování je bohužel zřejmá již v úvodních kapitolách, v nichž se objevují tvrzení o tom, že „díky Augustu Zátkovi vzniklo i několik soch“, což je docela nepřesná až matoucí formulace. Tyto sochařské práce přitom vznikly na jeho počest a nikoliv díky němu...

Autorka se po popisu Zátkovy vily a výčtu staveb jejích autorů, Šlégl a Stránského, věnuje hledání souvislostí a možných inspiračních zdrojů v tehdejší architektuře holandského neoplasticismu. Ačkoliv autorka nachází jakýsi oslí můstek mezi Zátkovou vilou a zmíněnou progresivní tendencí v osobnosti českobudějovického architekta Karla Chocholy, vyznívá toto srovnání poměrně nahodile až povrchně. Snad na to má vliv skutečnost, že studentka pro poznání srovnávacích příkladů využila pouze zcela základní přehledové publikace o světové moderní architektuře a internetovou stránku archiweb. V seznamu literatury překvapivě schází svého času vysoce ceněná diplomová práce Petra Pelecha o vilové architektuře třicátých let 20. století v Českých Budějovicích, která byla obhájena v roce 2003 na PF JU a je uvedena v knize *Slavné vily jihočeského kraje*, kterou autorka zná a hojně cituje.

V bakalářské práci Denisy Vesecké je znatelná velká snaha o pečlivé uchopení a zpracování zvoleného lokálního tématu, ale její výsledek je bohužel spíše průměrný.

Proto předkládanou práci klasifikuji známkou **dobře** a **doporučuji** ji k obhajobě.

8. června 2015

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.